BIOGRAFIES GUARDONATS 2019

XXXI PREMIS JOSEP MARIA BATISTA I ROCA MEMORIAL ENRIC GARRIGA TRULLOLS

Pau Andrés Anglès (La Plata, Argentina)

Teresa Berga Farré (Capitán Sarmiento, Argentina)

Castellers de Londres (Londres, Regne Unit)

Jordi Giudici i Font (Londres, Regne Unit)

Maria Teresa Gregorio de Pablo (Buenos Aires, Argentina)

Sílvia Guerra Salinas/Christian Costa-Woith (Quito, Ecuador)

Roser Maresma i Casellas (Brussel.les, Bèlgica)

Marta Moreso i Mora (Basilea, Suïssa)

Josep Puig Boo (Buenos Aires, Argentina)

Maria José Quijano Bohorquez (Madrid, Espanya)

Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana
Hotel d'Entitats. Providència, 42. 08024 BARCELONA (Països Catalans) . Tel. 93 213 76 48;
e-mail: ipecc@ipecc.cat . Web: www.ipecc.cat

Deu premiats, catalans i catalanòfils residents a l'exterior dels Països Catalans, han estat distingits amb el XXXI Premi Josep Maria Batista i Roca – Memorial Enric Garriga Trullols, guardó d'atorgament anual instituït i convocat per l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) per reconèixer la tasca que duen a terme els catalanòfils i els catalans de fora per mantenir la presència catalana en el món i augmentar el coneixement dels Països Catalans i la cultura catalana a l'exterior

Barcelona, 23 de novembre de 2019

Pau Andrés Anglès

Resident a La Plata, Argentina

Nascut a Campanar, València, el 9 d'abril de 1985

Fill de Vicent Andrés Martínez i Mercè Anglès Márquez.

Des que vaig entrar al Casal dels Països Catalans per primera vegada, el febrer de 2013, vaig saber que allí no només estava trobant un lloc d'acolliment per a sentir-me una mica més a prop de casa i poder parlar la meua llengua materna sinó també un espai per poder donar regna solta a les meues ganes de treballar per la promoció i difusió de la cultura de la meua terra, estant tan lluny de casa.

Va ser així que, progressivament, em vaig anar integrant i prenent responsabilitats dins del Casal, amb la força i l'ímpetu de qui entra en una institució ja consolidada i projecta un món de propostes i activitats. És així que vaig començar un progressiu procés de regeneració al nostre casal, tant generacional com d'activitats, dins de la nostra entitat. Per exemple, fent honor al nom de la institució, vaig tenir la responsabilitat d'introduir i enfortir les representacions culturals i històriques del País Valencià i les Illes Balears dins del nostre calendari d'activitats, de manera de fer d'aquest espai un verdader lloc de representació dels Països Catalans.

Així mateix, em vaig proposar començar a treure les activitats del casal per fora de les parets de la nostra institució, localitzada en el nucli urbà de la ciutat de la Plata. L'objectiu era transcendir l'àmbit d'actuació dels i les descendents de catalanes i catalanòfils, per a arribar al ampli públic local, fent que es coneguessin les nostres festivitats i tradicions, que entenguessin el significat del: Sant Jordi, Sant Joan o la Diada, per nomenar només algunes. En aquest sentit, s'anava enfortint la relació entre el Casal i la ciutat de La Plata, aconseguint ser interlocutors amb les autoritats locals, i les altres organitzacions de les diferents diàspores (europees, llatinoamericanes i asiàtiques), tan presents i amb tanta història en la nostra ciutat d'acollida.

Com a part de revitalitzar el Casal, vaig impulsar la creació de la colla bastonera i de l'esbart dansaire, en el qual de forma autodidàctica, ens animem a recrear aquestes expressions de ball popular de tots els territoris de parla catalana.

D'altra banda, estant a la distància, m'ha tocat ser portaveu i analista de l'actualitat, política, social i cultural, del que a Catalunya i la resta dels Països Catalans esdevingué en els darrers anys, tant en la premsa escrita (analògica i digital), com a la ràdio i la televisió.

I, ara, ja pare de dos fills, em trobo en la feliç tasca de transmetre'ls, al Mateu i Uma, el meu idioma, les meues tradicions i la meua cultura, per a això passem molt temps muntant falles, com a bons valencians, vestint-nos i ballant amb els nostres vestits típics i esperant Nadal per a celebrar el caga-tió al Casal.

En definitiva, la difusió per la cultura i les tradicions de la terra estimada no és un treball, és una forma de vida que m'omple de felicitat dia a dia a 12 mil quilòmetres de distància.

Teresa Berga Farré

Resident a Capitán Sarmiento, Argentina

Nascuda a Capitán Sarmiento, província de Buenos Aires, el 30 d'abril de 1937

Filla de Joaquin Berga i Carmen Farré.

Els meus pares, casats a Barcelona, decidiren emigrar cap aquestes terres argentines prometedores de feina i prosperitat.

La meva infantesa s'esdevingué parlant en català i escoltant música i contes catalans; em parlaren de ses muntanyes i dels seus rius, de cada poblet, i així quedà marcada la meva identitat. Arribà el temps de l'escolarització; i vaig haver d'aprendre el castellà i traslladar-me a la ciutat on vaig estudiar fins arribar a la "Facultat Políglota Mercantil".

Vaig casar-me, i tinc quatre fills i onze néts als quals transmeto les meves arrels, que són les seves, i així ho senten.

Va sorgir la inquietud de cercar més persones amb les mateixes arrels; no fou senzill d'integrar-les, però assolírem un nombre important de descendents.

D'una Assemblea que convocàrem, en nasqué la primera Comissió del Centre; des d'aquell moment vaig ser-ne Secretària i Tresorera per "temps indeterminat/ indefinit"…

L'objectiu era d'expandir el nostre coneixement.

De Pergamino vingueren els nostres primers amics; tinguérem el privilegi de compartir les seves celebracions: "La Mercè", la seva Patrona, i el dia de la Mare de Déu de Montserrat; d'allí sorgí el nostre esbart "Els Patufets", amb nenes de curta edat. Fou a càrrec meu el disseny i la confecció del vestuari.

I arribà el dia de la inauguració formal del nostre Centre Català…, amb la presència de Rafael Caballeria, Jordi Font, Carlos i Gustavo Capdevila, Dolors Torres i altres membres de La Plata i de Les Quatre Barres. El Centre Català de Capitán Sarmiento fou inaugurat, i el nostre padrí fou el Casal dels Països Catalans de La Plata. He assistit a molts esdeveniments de Capacitació que s'han dictat en diferents indrets, al través d'aquests anys.

Fórem convidats als 100 anys del Centre Català de Mendoza; a la Gran Trobada de Córdoba, on s'esdevingué el gran salt, mercès al suport de Rafael Caballeria, qui ens orientà i animà en la nostra empresa.

Mentrestant, prenguérem per rutina de fer paelles, com a mode de trobada; d'allí sorgí la nostra Coral "La Moreneta", que ens alegra i representa en algunes actuacions informals, de moment, i de la qual vaig prendre part en els seus inicis.

L'any 2012, conjuntament amb Les Quatre Barres de Castelar, i el Casal dels Països Catalans de La Plata, organitzàrem un viatge a Catalunya i el País Basc; cinquanta persones gaudiren d'un passeig meravellós, i tot recorrent, se sorprengueren especialment de Barcelona, per la seva arquitectura. Mercès als bons oficis de Dany Gimeno, fórem convidats a visitar la Generalitat, acte que ens emocionà a tots.

Des de sempre segueixo amb les meves trobades d'Història de Catalunya, comerç, etc., que feren de Catalunya un imperi, el qual no ens resignem a perdre. Som un poble orgullós del seu passat, som forts, i ho seguirem essent!

Dedico aquest premi als meus pares.

Castellers de Londres

Londres, Regne Unit

Fundada el 2015 a Londres
Integrada per una cinquantena de persones

Els **Castellers of London** (**CoL**) són una colla castellera fundada el 2015 a Londres. Està integrada per una cinquantena de persones de diferent procedència, majoritàriament catalana però també britànica i d'altres nacionalitats, que resideixen en aquesta ciutat. La colla té el propòsit de difondre el fet casteller a la capital del Regne Unit mitjançant actuacions i organitzant assajos regulars per mostrar què són els castells i que tothom que vulgui ho pugui provar.

Un dels trets identificatius de la colla és el seu caràcter multicultural. Mitjançant l'organització d'assajos de portes obertes a persones interessades en participar en el fet casteller, la formació està integrada per persones individuals i famílies, de totes les edats i de diferents orígens que fan d'aquesta colla un punt de trobada i d'intercanvi de cultures.

La presentació oficial dels Castellers of London va ser el 18 de juliol del 2015 al Youth Fest de Tottenham. En els seus inicis van començar a fer castells al centre social de Rochester Square Gardens, a Camden, on van organitzar una sèrie de tallers amb l'objectiu de fer participar els aficionats londinencs. Aquests tallers van donar lloc als assajos de la colla castellera, els quals es van dur a terme a diferents espais de la ciutat: Camden Gardens, Regent's Park, fins a arribar a la seva seu actual a St. Thomas the Apostle Church a Arsenal (North London).

S'organitza a través de l'assemblea dels seus membres i funciona mitjançant grups de treball, els quals estan representats per la junta directiva i la junta tècnica encapçalats pel cap de colla i el president. “Actualment aquests dos càrrecs l'ocupen Claudia Labrador Darder i Hasier Rodriguez Valencia com a co-Caps de colla i Maria Nieto Soler com a Presidenta.”

Jordi Giudici i Font

Resident a Londres (Regne Unit)

Nascut a Vic
el 19 de novembre de 1981

Fill de Jordi Giudici i Maria Font.

És President de *CatalansUK*, el casal català a Londres, des de l'any 2016. És llicenciat en física per la Universitat de Barcelona i en Enginyeria de Materials per l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Industrial de Barcelona. Viu a Londres des del 2012 on treballa per l'empresa danesa Orsted, líder del mercat d'energia renovable, en projectes relacionats amb la construcció de parcs eòlics marins. Ha publicat diversos articles i entrevistes a la revista cultural "Relleu", així com també el llibre de divulgació científica "Canvi Climàtic: fe, ciència i ficció".

Poc després d'arribar a Londres, Giudici es vinculà al casal com a col·laborador, organitzant conjuntament amb Ester Suriñach, les *Professional Talks*; ponències i debats amb destacats professionals catalans del Regne Unit. El 2015, Giudici entrà a la junta del casal com a vocal i el 2016 en fou elegit President. Durant el seu mandat, el casal català ha seguit sent fidel a la seva missió principal: mantenir i enfortir els lligams de la comunitat de catalans residents a aquest país, entre ells principalment, però també amb la seva terra d'origen. En aquest sentit, s'ha ampliat significativament l'oferta d'activitats per tal d'arribar a un sector més ampli de membres de la comunitat i per fer que el casal n'esdevingués el seu principal punt de trobada. La nova oferta d'esdeveniments ha donat continuïtat a tot allò que ha identificat el *CatalansUK* des dels seus orígens: la celebració de les festes tradicionals, nacionals i populars, i els sopars-tertúlia amb personalitats del nostre país.

CatalansUK ha posat recentment l'accent de les seves activitats en tres àrees principals; l'educativa, la lúdicocultural i la professional. En l'educativa, ha donat suport des de la seva creació a la primera escola catalana al Regne Unit, avui amb més de cinquanta alumnes d'entre tres i tretze anys, amb l'objectiu que els fills de la diàspora catalana puguin conèixer la llengua dels seus pares i avis. En l'àrea lúdicocultural, ha destinat recursos a organitzar concursos literaris, concerts de grups i cantautors, projeccions de pel·lícules i a celebrar la Festa Major de *CatalansUK*, sempre pels voltants de Sant Cristòfor, patró dels viatgers. En l'última de les àrees, el casal ha volgut donar veu a l'enorme quantitat de professionals catalans que viuen i treballen al Regne Unit, i que volen conèixer-se i aprendre els uns dels altres. Per això, *es* va crear el 2017 la primera xarxa de professionals catalans a la Gran Bretanya, la *Catalans Professional Network UK*, que compta amb més de 300 membres.

Durant els anys del ”procés” sobiranista, *CatalansUK*, sempre conscient de la realitat nacional del país, s'ha posicionat obertament a favor dels drets individuals i col·lectius de Catalunya, organitzant concentracions per demanar l'alliberament i retorn dels presos i exiliats, i signant el Pacte Nacional pel Dret a Decidir.

Maria Teresa Gregorio de Pablo

Resident a Buenos Aires, Argentina

Nascuda a la província de Córdoba, Argentina, el 29 de setembre de 1941

El 1958 es va traslladar a la ciutat de Buenos Aires.

Ja establerta a la capital de la República Argentina, va conèixer el seu home, Rodolfo de Pablo, nascut a Barcelona el 9 de maig de 1936. D'aquest matrimoni van néixer dos fills, la Laura i l'Hernan, resident a Barcelona del 2002 ençà.

En Rodolfo va transmetre a la Maria Teresa un profund sentiment d'amor per Catalunya, que es va fer encara més gran quan van decidir, ambdós fer-se socis del Casal de Catalunya de Buenos Aires.

Els lligams de la Maria Teresa i el Rodolfo amb el Casal daten de més de 45 anys ençà. Juntament amb el seu marit va ser una de les sòcies que van col·laborar activament amb la promoció i fundació de la "Masia", a Buenos Aires; annex esportiu que pertanyia al Casal, on els seus dos fills van créixer i de la que sempre n'explica anècdotes i com treballàvem tots per poder tirar endavant el centre esportiu.

La Maria Teresa va ser part i continua sent part de diferents comissions encarregades en l'organització d'esdeveniments d'enorme transcendència, com, per exemple la celebració del centè aniversari del Casal, el 1986. En aquella oportunitat va ser necessari coordinar la vinguda de diverses delegacions artístiques, de presidents i delegats de casals d'arreu del món, i d'autoritats de la Generalitat de Catalunya, entre d'altres el llavors President de la Generalitat Jordi Pujol i Soley. La Maria Teresa va exercir-les tasques de logística, com també ho va fer quan el Casal va ser amfitrió de la Trobada Cultural de Casals del Con Sud d'Amèrica del 2005.

Actualment, la Maria Teresa és la veritable "alma mater" de la Comissió de Senyores del Casal, secció que, sota la presidència de la senyora Francisca Pla, manté un intens compromís en matèria d'activitats benèfiques destinades a recaptar fons per a, entre altres institucions, l'Hospital Nacional de Nens de la República Argentina, "Hospital Garrahan", dintre d'aquesta comissió la Maria Teresa és un dels pilars fonamentals, i també sempre col·labora amb totes les organitzacions dels esdeveniments del Casal, com Sant Jordi, Sant Joan, la festivitat de la Mercè, festes de cap d'any i tots els esdeveniments culturals que el Casal participa habitualment, l'any passat amb motiu de la "Fiesta de las Colectividades ", que cada any organitza el Govern de la Ciutat de Buenos Aires, ella va ser precursora i la persona que va dissenyar, crear i obsequiar un

Casal participa habitualment, l'any passat amb motiu de la "*Fiesta de las Colectividades ",* que cada any organitza el Govern de la Ciutat de Buenos Aires, ella va ser precursora i la persona que va dissenyar, crear i obsequiar un estandard per què el nostre Grup de Sardanes, pogués participar de la rua habitual dintre d'aquesta celebració.

El Consell sempre compta amb el seu suport en tots els actes que es fan al Casal, i es té molt present totes les seves aportacions i iniciatives.

Volem destacar la seva col·laboració en la realització de la "Gala Benefica" del passat 6 d'abril del 2015, on la seva gestió va fer que fos tot un èxit l'esdeveniment solidari amb l'objectiu de recaptar diners per "l'Hospital Garrahan" de Buenos Aires, juntament amb la col·laboració de l'Hospital Sant de Joan de Déu, en aquesta ocasió l'artista convidat va estar Joan Manuel Serrat.

Actualment, la Maria Teresa és part de la Comissió Revisora de Comptes del Casal, tasca que també va dur a terme durant la gestió d'anteriors Consells Directius, i també ha format part de presidències anteriors com a vocal titular i també vocal suplent en el transcurs d'aquests últims 20 anys, i sempre ha estat la impulsora en què en el Consell hi hagi dones, cosa que era difícil aconseguir tems endarrere.

Continuant amb la seva dedicació en pro als seus valors, la Maria Teresa aquest any, ha estat la precursora a proposar al Consell que per primer cop dintre de la història de la nostra institució, és celebres el passat dia 8 de març el "Dia de les Dones", organitzant esdeveniments que van atraure dones de diverses edats, amb activitats culturals molt emotives, i establint un precedent pels anys vinents.

El seu amor per Catalunya l'ha portat a participar sempre molt activament en referència a tots els fets polítics i socials succeïts aquests últims anys a Catalunya, posant sempre la seva empenta i traslladant-nos un missatge a favor dels drets civils i la llibertat.

La trajectòria de persones com la Maria Teresa, catalana d'adopció, és un dels pilars fonamentals per al sosteniment d'entitats com la nostra i reflecteix una manera de ser i de fer molt pròpia dels valors associats amb Catalunya i, per tant, de projectar-ne la cultura a l'exterior.

Sílvia Guerra Salinas i Christian Costa - Woith

Residents a Quito, Ecuador
Nascuts a Quito, i Girona, Catalunya
el 16 de maig i el 20 d'octubre de 1969

Filla d' Alberto Guerra i Gloria Salinas.

El meu pare Alberto, un obrer molt treballador i visionari, em va inculcar des de molt petita de ser forta i independent, i la meva mare Glòria va acabar els estudis de mestra però no va exercir mai la seva professió, perquè es va dedicar a criar-nos a mi i 3 germans més, l'Ivan, el Marco i el Luís, i va treballar de cosidora a casa. La feina no va faltar mai a cap dels dos, per sort.

Vaig créixer en un país petit, sorollós i ple de fruites exòtiques delicioses i també d'animals especials, perquè tot i haver viscut tota la meva vida a la capital a 2800 metres d'altitud en un clima fresc, vaig veure a la meva infància lloros, periquitos, micos i fins i tot escarabats gegants com a mascotes de cases veïnes. En aquells temps era fàcil anar a l'Amazònia equatoriana i portar aquest tipus de companyia. Jo vaig preferir sempre els gats. En vaig tenir molts.

Em vaig educar en un institut religiós que tenia com a prioritat ensenyar-nos a ser unes bones esposes, però als 15 anys ja tenia clar que volia estudiar. El meu somni era ser enginyera civil, construir, ser una professional, viatjar. Més d'una companya em creia boja, però els meus pares em van recolzar. Vaig ingressar a la EPN, la prestigiosa universitat politècnica, i a una carrera tan "d'homes" com l'enginyeria civil. Érem quatre dones a tota la facultat i al principi se'm va fer molt difícil, però sempre vaig tenir clara la meva meta.

He estimat els llibres des de sempre i el meu primer acostament a Catalunya, gairebé una premonició del que em deparava el destí, va ser una enciclopèdia antiga que ensenyava moltes fotos de Barcelona. "De debò això existeix?" , vaig pensar mirant la Casa Batlló i el Parc Güell -tenia 9 anys. Als anys 80 es va fer molt famós un cantautor "espanyol" que va arribar a Quito causant furor per tota Amèrica Llatina. Era Joan Manuel Serrat. Em vaig enamorar de la seva música immediatament. I encara més quan vaig saber que era català. Per descomptat que cantava en castellà. El meu segon avís que alguna cosa d'ultramar venia aviat.

Ja enginyera civil i treballant en una empresa d'estructures metàl·liques, una amiga ens va convidar amb el meu germà Luis a una festa i li va demanar que no deixés de portar el noi "espanyol" de la fira Expo Catalunya 2000 que ella havia visitat en un gran hotel de Quito i que casualment era amic del meu germà.

En Christian, el noi “espanyol”, va anar a la festa. Vam xerrar estona i mentre rèiem no m'imaginava que començaria a interessar-se en mi. Mentre passava la nit li vaig preguntar “I de quina part d'Espanya ets?” Em va dir categòricament que era català i no se sentia espanyol.

Vam anar sortint fins que el 2002 ens vam casar. Ell es va quedar amb mi a l'Equador. Vam reconstruir la planta superior d’una casa antiga junts, vam començar a viure i a somniar. No podia creure que em guardava el destí.
Quan ell parlava amb els seus pares em vaig adonar que la seva llengua era diferent i li vaig demanar que me l’ensenyés, que quan conegués els meus sogres Jaume i Gaby m'agradaria parlar-los en català.

Vaig fer tots els cursos, des del bàsic. I després van venir les filles Alba i Maria del Mar. Vaig proposar que el català fos la nostra llengua familiar i els cantàvem cançons de bressol catalanes. Els meus sogres em van ajudar molt amb llibres i discos. Vaig aprendre a estimar les cançons de Raimon, Maria del Mar Bonet -qui fins i tot va sopar amb nosaltres al Casal Catala de Quito- i Lluís Llach -vaig tenir la sort de conèixer-lo personalment en una “V” a Sant Pere Pescador i donar-li la mà mentre li explicava que sóc una de les seves fans a l’Equador; “la fan”, em va contestar.

El meu amor per Catalunya ha crescut amb els anys. Parlo català i defenso amb tota la meva ànima aquesta cultura, la cultura d’en Christian Costa, el meu marit i de les meves filles. He estat membre activa del Casal Català des de fa gairebé vint anys i membre de la junta en diverses ocasions recolzant les activitats de l’entitat –com ara els dos concerts de Joan Isaac a Quito-, sobretot en el càrrec de tresorera; també he estat a la directiva de l'ANC Equador.

Christian Costa-Woith

Fill de pare català, Jaume Costa, i mare alemanya Gabriele Woith, la infància d’en Christian va transcórrer principalment al barri d’Horta de Barcelona, en un ambient catalanista, antifranquista i d’esquerres; les manifestacions a cavallet de les espatlles del seu pare són dels seus primers records, igual com adormir-se escoltant la remor de les reunions organitzatives al menjador de casa seva i els debats que hi havia.

Altres records són l’escola de pedagogia activa Pompeu Fabra, del CEPEPC, els dies interminables de jocs al gran pati amb la quitxalla dels blocs de pisos on va créixer, alguna baralla amb la seva germana Núria o el despatx emboirat de fum de tabac on els seus pares treballaven en diccionaris o traduccions.

Malgrat els precedents familiars, de primer es va decantar per les ciències –tot i que va col·laborar amb el seu pare en projectes com l'adaptació al català de la guia dels Països Catalans de Till Stegmann- i va estudiar física. Després no s'hi dedicaria gaire, perquè els camps de treball, especialment el que va fer a l'Amazònia equatoriana, li van fer descobrir la vocació pel compromís social. Aquella experiència el va marcar molt, i els anys vinents va estar organitzant viatges de turisme comunitari a l'Equador, una temporada a l'estiu en paradisos naturals que cada cop es va allargar més. A nivell laboral, amb els anys cada cop agafaria més força una altra vocació, l'ensenyament, primer de professor de català i després també d'escola i batxillerat.

El 14 de febrer de l'any 2000 es van conèixer amb la Sílvia Guerra, van començar a sortir i es va anar quedant al país. Ja des del principi de la relació, van anar assistint a les trobades setmanals, als " pans amb tomàquet" del Casal Català de Quito. Al cap de poc, li oferirien de ser el professor de català de l'entitat els dos van esdevenir membres de la directiva. Des d'aleshores, en Christian ha continuat en les dues funcions; ha estat en la major part de les directives del Casal i n'ha estat un pal de paller. Entre les iniciatives que l'enorgulleixen més d'haver promogut hi ha el concurs literari Dia del Llibre i de la Rosa que es feia en castellà, quítxua i català, coorganitzat pel Casal, la UNESCO i els ministeris d'Educació i de Cultura d'Equador entre d'altres, i que va arribar a 7 edicions, amb la participació de milers d'estudiants i la presència de ministres al costat del president del Casal. Com a anècdota, l'Alba i la Mar, les filles que havia tingut amb la Sílvia, van assistir a no poques reunions del concurs en espais sovint formals i solemnes. Les vingudes dels cantautors Joan Isaac i Maria del Mar Bonet, la consulta popular Equador Decideix, les mostres de cinema català a Quito, la fira pichinchano-catalana, són activitats que recorda amb afecte. El 2014, amb la fundació de l'ANC Equador sota l'impuls de la Belén Murillo, es va incorporar a la primera directiva de l'organització i des de la marxa de la Belén n'ha estat el coordinador. A part de fomentar el vot per al referèndum de l'U d'octubre i d'accions diverses, destaca com a activitat important l'impuls de l'ANC Equador a la declaració de Joaquim Forn –pres polític de mare equatoriana- com a soci d'honor dels tres casals catalans d'Equador.

Una altra iniciativa en la que ha participat des dels inicis, a l'any 2000, és l'agermanament (Wawkikay) entre la comunitat andina quítxua de Charcay i el poble prepirinenc d'Avià. En aquest agermanament han fet alguns llibres en quítxua i català dels nens de les dues escoles.

Roser Maresma Casellas

Resident a Brussel·les, Bèlgica

Nascuda a Arenys de Mar el 29 de maig de 1988

Filla de Miquel Maresma i Dolors Casellas.

Vaig començar en el camp associatiu de molt jove, amb ús de raó no conec la meva vida sense vinculació amb una associació o altra. I per la implicació amb el poble i les tradicions. És molt important. Durant la meva primera etapa universitària em vinculo molt amb el Patronat de Sant Roc, gestora d'una tradició única, els macips d'Arenys.

Jo sóc logopeda i de fet arribo a Brussel·les per aquest motiu. Hi vaig arribar fa quatre anys per a fer-hi un màster de logopèdia a la Universitat Lliure de Brussel·les

Quan vaig arribar a Brussel·les (03/2015), el primer que vaig fer va ser apuntar-me al Casal Català. L'any següent entrava coma monitora de l'esplai, del qual, un any més tard n'agafaria la coordinació. I un any després en seria presidenta (2017) i fins ara.

El Casal Català va ser fundat per l'entorn del President Macià i el Conseller Ventura Gasol a l'exili, l'any 1930, i quines coses, l'exili va tornar a Brussel·les l'any passat. No ha estat fàcil combinar el sentit històric i la neutralitat política dels Casals, però ho hem anat fent.

Hem muntat molts i molts actes, augmentat substancialment l'activitat del Casal els darrers dos anys.

A mi m'agrada explicar que el Casal es construeix al voltant de 3 centres concèntrics : el primer és el nucli del Casal, les tradicions. Ho celebrem tot ! La Castanyada, el tió, la calçotada, el Sant Jordi i el Sant Joan són sempre les activitats més concorregudes.

El segon nucli és aquell de les activitats estables al llarg de l'any, però que varien en funció de les motivacions dels socis, per exemple, el club de lectura, el grup de teatre, la penya barça, el grup excursionista. Els tenim en aquest moment, però també hi havia hagut una Coral (per exemple).

I finalment, el tercer, són les activitats puntuals com les presentacions de llibres o els concerts, que els fem en funció dels llibres que han sortit o dels grups del moment.

Aquest any podem destacar la gira feta pels Amics de les Arts entre 5 casals Europeus. Crec que això és la mostra de que es pot fer bona feina si es fa en xarxa, tot i que caldria que els Casals encara fessin més feina de coordinació per la seva banda.

Aquest concert formava part de la ja tradicional setmana cultural catalana, que fa 3 anys que fem. Aquest cop, amb la col·laboració de la Delegació del Govern Davant l'UE, la Representació de les Illes Balears davant l'UE i l'Institut Ramon Llull. Dins d'aquesta, una activitat ja consolidada és la dansa de Jotes amb grups del Principat i de ses Illes.

També hem tingut el gust de rebre a dos premis Sant Jordi : Joan Lluís-Lluís i Jordi Cabré, tots dos han vingut a presentar els seus llibres.

Pel que fa als concerts, hem pogut sentir a la Cobla Sant Jordi, de la mà de la Confederació Sardanista de Catalunya, el Cor Jove Nacional de Catalunya, la Federació de societats musicals o al grup Vocal de la mà de la Federació d'Ateneus de Catalunya.

Un darrer projecte que creiem que és molt important és la celebració dels 90 anys de la fundació del Casal. Es una data prou assenyalada, i ja hem començat a treballar sobre un projecte : el de recopilar la nostra història. Pel Casal de Brussel·les, per sort o per desgràcia, hi ha passat moltíssimes personalitats d'àmbits molt diversos. La celebració és un bon moment per a recollir tota aquesta informació. Gràcies a la beca « Terra d'Ateneus » que ens van concedir la Federació d'Ateneus de Catalunya i l'Institut Ramon Muntaner, hem pogut tirar endavant aquesta tasca d'investigació que conclourà amb un llibre explicatiu sobre aquests 90 anys de vida del Casal.

Marta Moreso i Mora

Resident a Blotzheim, França

Nascuda a Caldes d'Estrac, Barcelona, el 2 de juliol de 1966

Filla de l'Enric Moreso i Aliu i Regina Mora i Ginebra.

Marta Moreso i Mora, va néixer a Caldes d'Estrac al Maresme, i es va diplomar com a Tècnic Superior d'Educació Infantil. Va exercir la professió d'educadora infantil durant 18 anys, a l' Escola Bressol Sagrada Família de Caldes d' Estrac, on ocupa també la tasca de coordinació amb l' ajuntament de la vila.

Des de molt jove, participa activament en el món associatiu i cultural de la vila. Escoltisme, Associació de Festes local, Colla de Geganters i Grallers, ...

Co-autora junt amb els seu marit Joan Manel Azuaga del llibre *"A Pas de Gegant" Història dels gegants a Caldes d'Estrac"*. Ed. Clavell (1999).

És l'any 2006, que trasllada la seva residència a Blotzheim (França), situat a la regió dels 3 països (Alemanya, Suïssa i França) on no triga en contactar amb el Centre Català de Basilea. Participa activament en l' impuls i la creació de diverses activitats de l' associació junt amb el Joan Manel, que n'esdevindrà el president.

Mare de la Marina i l'Arnau, viu amb recança el fet que els seus fills no puguin gaudir fora de Catalunya les vivències culturals i tradicionals que tant l'havien marcat en la seva infància. És així, que l'any 2009, Marta posa fil a l'agulla una iniciativa que connecta la seva vocació en el món educatiu i la seva passió per la cultura popular. Emprèn així el projecte de l'Escoleta, en el sí del Centre Català de Basilea (Suïssa), on també imparteix classes de català per adults. La idea de fer arribar la llengua catalana als més petits, va prenent forma i agafant consistència. Atorgant-li un contingut educatiu, cultural i lingüístic, el projecte pels infants i joves arriba fins els nostres dies, on els grups s'han anat consolidant i ampliant celebrant enguany el seu desè aniversari.

L'Escoleta, obre la porta als infants i joves de les comunitats catalanes de la regió dels tres països (Suïssa, França i Alemanya), afavoreix que els alumnes coneguin, comparteixin, visquin i interactuïn entre ells amb els trets identitaris més arrelats a la nostra cultura popular.

L'Escoleta, ha participat i ha estat premiat, en els certàmens literaris de les categories infantils i juvenils dels Centres Catalans europeus d' Hamburg (2010) i Berna (2012)

Premiat al *IV Concurs de podcast "Contes del món".* Ed. COMSOC- Comunicació Social (2013) amb posterior publicació de l' obra "*El Basilisk*".

Premiats al concurs del museu de la joguina Basilea "Spielzeug Museum" per l'obra creativa realitzada (2015)

Participació en la narració de Contes populars catalans en llengua alemanya i català a la Interkulturelle Bibliothek für Kinder und Jugendliche JUKIBU de Basilea.

D'altres col·laboracions:

Ha pres part amb "El taller de cultura popular catalana" a la Fira d'Associacions organitzada per Kontakstelle "Eltern und Kinder St.Johann" a Basilea (anys 2016 i 2018)

Participació a la Trobada de formació del professorat de català de les comunitats catalanes d'Europa a Luxemburg (2017 i 2019). Va col·laborar en el disseny de l'estructura i continguts de treball que es proposa per la creació de la Comunitat en Pràctiques, amb el suport de la Generalitat (Direcció General de Política Lingüística i Secretaria d'Afers Exteriors de la Unió Europea).

Participació en les *Trobades de Centres Catalans d'Europa* de Londres, Luxemburg i Basilea.

Ponent en la trobada de *Centres Catalans d' Europa* a Vitòria (2019) amb el tema : " *Projecte Escoleta*".

Josep Puig Boo

Resident a Buenos Aires, Argentina

Nascut a Buenos Aires, Argentina el 19 de març de 1971

Vaig néixer a Buenos Aires, Argentina. Tinc estudis de Grau en Filosofia, Teologia, Psicologia i Estudis de Postgrau en Gestió de RRHH.

Des de els 12 anys vaig participar en activitats del Casal, en grups de Sardanes especialment a la colla sardanista del Casal de Catalunya de Buenos Aires.

Durant un temps, vaig participar de les reunions d'Obra Cultural Catalana, on vaig poder experimentar el treball "militant" per la causa catalana.

Mentre vaig cursar els meus estudis de Filosofia, Teologia i Psicologia, poc va ser el que vaig poder brindar a la col·lectivitat a Buenos Aires, excepte accions netament pastorals.

L'any 2011, vaig reprendre l'activitat en el Casal de Catalunya de Buenos Aires en vaig ser president per dos períodes, on vaig poder desenvolupar activitats culturals i contribuir a l'estabilització econòmica.

Des del maig del 2017 vaig assumir la presidència de l'Associació Catalana de Socors Mutus Montepio de Montserrat. A més a més vaig tenir la grata satisfacció de ser triat membre de la comissió directiva de la FIEC, càrrec què continuo exercint i, sóc Membre del Consell de la Catalunya Exterior per un període de temps.

Durant diversos anys vaig promoure accions de cinema, teatre, turisme, i fent tota mena d'activitats durant setmanes on el català hi fos present i així promoure'n la seva expansió i coneixement en terres foranes.

Cada dia més crec que estem convocats a promoure tot el que fa referència al català a la ciutat de Buenos Aires.

Maria José Quijano

Resident a Madrid, Espanya

Nascuda a Madrid, Espanya el 8 de desembre de 1960

Nascuda a Madrid a final de 1960. Filla de mare sevillana i pare madrileny entra en contacte amb Catalunya per casualitat al emportar-se-la, junt amb la seva germana un any i escaig mes gran, la neboda d'una veïna dels seus pares a ballar al Esbart Dansaire Maig del Cercle Català de Madrid, amb només deu anys d'edat. Aquest fet la posa en contacte amb la cultura catalana i ja no el perdrà al llarg de la seva vida.

Es mestra de formació i com a tal exercí dos anys, però aviat va entrar al mon de les assegurances i aquí ha desenvolupat la seva vida Professional.

La pertinença a l'Esbart la porta a interessar-se per la Nova Cançó i és una gran admiradora d'en Lluis Llach.

Al canviar-se la seu del Cercle, l'any 1973, a la actual de la plaça d'Espanya, agafen força les activitats destinades al jovent, com la Penya Jove, els Equips Esportius, l'Esbart Dansaire, i la Colla Sardanista Siguem qui Som, fundada uns mesos abans del trasllat.

A la tardor de 1975, sense deixar l'Esbart, entra a formar part de la Colla Sardanista i coneix la sardana esportiva, com s'anomena avui a la que practiquen les Colles de Competició.

Es fonamentalment una sardanista i es aquí on, moltes vegades acompanyant al seu marit, ha treballat de manera incansable, bé esperonant-lo a ell per fer coses noves o fent-les ella directament.

Junts, amb l'Enric Piferrer, pare de la Sardana a Madrid, varen organitzar, l'any 1982, el Primer Aplec de la Sardana a Madrid amb la participació de tres cobles i mes de trenta colles sardanistes, amb motiu del trenta aniversari de la fundació del Cercle.

La Colla Sardanista deixa de ballar l'any 1978, no superant l'ensurt del atemptat terrorista d'extrema dreta que va sofrir el Cercle. La Maria Jose era en aquell moment la Secretaria de la Junta de Penya Jove i havia deixat temporalment l'Esbart.

L'any 1985, s'incorpora al projecte de Dona 2000, que va donar un impuls de modernitat a la presència de la dona a l'Entitat. En aquest moment també torna a l'Esbart, primer per aportar la seva experiència, i finalment com a dansaire amb els seus dos fills.

Al poc temps es fa càrrec, amb el seu marit, de les ballades de sardanes al Parc del Retiro fins a dia d'avui.

L'any 1993, per celebrar el quaranta aniversari de l'Esbart, es dedica a localitzar ballADORS des de la fundació, aplegant-ne mes de cent. Aquest acte va fer que es recuperes el grup d'amics que formaven l'esbart dels anys setanta i que per diferents raons havien deixat el Cercle.

Des de feia un temps ballava, esporàdicament, a la Colla Sardanista Reusenca, de la que n'havia format part de jove el seu marit, en categoria de veterans. A la tornada del Concurs de Ceret, aprofitant un sopar del grup d'amics va proposar que la antiga Colla Siguem Qui Som tornés a assajar i a participar a Concursos a Catalunya, en categoria de veterans.

Formà part del grup de sardanistes que l'any 1997 varen assolir el Títol de Monitor Sardanista, per la Conselleria de Cultura del Govern de la Generalitat, en el curs, que per tal motiu, es va organitzar al Cercle. Junt amb la vocació de mestra, la formació com a monitora l'ha portat a ensenyar els primers passos per incorporar-se a la dansa, o a perfeccionar-se, a centenars de persones al llarg dels anys, a les ballades del Retiro.

L'any 2002 participa activament en l'organització de la Mostra de Grups Folklòrics (l'Aplec Internacional) que dins dels actes del Cinquanta Aniversari del Cercle es celebrà a Madrid camí de Lisboa.

L'any 2003 organitza, amb el Director de l'Esbart, el Cinquanta Aniversari de l'Esbart. Aquesta festa es la última a la que pren part la Colla Siguem qui Som. Es queda, per poc temps, com dansaire a l' Esbart i segueix fent-se càrrec de les Ballades de Sardanes al Retiro.

En aquests anys, es trasllada a Saragossa, una sèrie de caps de setmana, per tal de recuperar la Sardana a la Casa Catalana. Per aquest motiu, i per la seva constant tasca al Retiro, l'Obra del Ballet Popular li atorgà un dels Premis, en Motiu del Dia Universal de la Sardana, l'any 2010.

La seva activitat sardanista ha fet que, representant a la Sardana de Madrid, assistís als Aplecs Internacionals de L'Alguer i Lisboa, que participés a tallers i conferències a Madrid i Saragossa, a trobades a Catalunya, i li ha permès dur a terme una de les activitats que, com monitora de sardanes, li ha fet mes il·lusió al poder, de la mà del Centre Català de Luxemburg, portar la Sardana a quasi vuitanta nens i nenes a l'Escola Europea de Luxemburg.

Des de 2013 forma part de la Junta del Cercle, segueix amb les ballades al Retiro, i es membre de la Colla Castellera des de la seva fundació.

JOSEP M. BATISTA I ROCA (Barcelona 1895-1978), etnòleg, historiador i polític, figura senyera del nacionalisme català. Estudià Dret i Lletres a la Universitat de Barcelona i Antropologia a Oxford. Fou un dels fundadors de l´Arxiu d´Antropologia i Folklore, molt actiu en el camp de l'excursionisme i fundador dels Minyons de Muntanya (1927) i de Palestra (1930), organitzacions decisives per a la formació de l'esperit cívic i nacional de Catalunya. Anà a Londres (1938) com a Delegat de la Generalitat de Catalunya i delegat personal del President Lluís Companys en una missió important de caràcter internacional. Fou impulsor i secretari del Consell Nacional de Catalunya (1940) creat Londres amb la presidència de Carles Pi i Sunyer. Professor a Cambridge, esmerçà primordialment el seu llarg exili al servei de Catalunya: representà el PEN Club Català, defensà els drets del poble català a la UNESCO i a altres instàncies internacionals, propulsà la creació de l'Anglo Catalan Society, presidí més endavant el Consell Nacional Català sorgit de la I Conferència Nacional Catalana celebrada a Mèxic (1953), establí les assemblees de Pau i Treva a Toluges i donà nombroses conferències arreu d'Europa, a més d'impulsar la publicació de la revista VIDA NOVA (1954). Retornat el 1976 activà encara més la seva tasca nacionalista; entre les noves iniciatives cal destacar la fundació del Cercle d'Agermanament Occitano-Català. Propugnà sempre per a la nació catalana el més clar independentisme i no deixà mai d'alertar-nos sobre la precarietat i els perills de les solucions autonòmiques.

Víctor Castells

ENRIC GARRIGA TRULLOLS (1926-2011) fou un defensor i un eficaç divulgador de la llengua, la cultura, la història i la unitat dels Països Catalans. Per ell, Catalunya, el País Valencià, les Illes Balears, la Catalunya del Nord, la Franja de Ponent i l'Alguer, formaven una unitat indestriable: la nació catalana. El seu objectiu prioritari, tant a la seva trajectòria dins l'IPECC i el CAOC com a la seva participació en plataformes polítiques, cíviques i culturals, fou sempre conciliar voluntats i unir esforços per aconseguir la unitat d'acció de l'independentisme. El 1978 fou membre fundador de l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC), on exercí el càrrec de secretari i, a partir del 1997, de president. El mateix any participà activament en la fundació del Cercle d'Agermanament Occitano-Català (CAOC) i en fou secretari general, càrrec que exercí fins que n'assumí la presidència el 2001. Va desplegar una incansable activitat com a agitador cívic i divulgador de la història, organitzant centenars d'activitats com ara visites culturals i històriques, commemoracions de dates de significació patriòtica i erecció de monuments i plaques commemoratives. L'escenari de totes aquestes activitats no era únicament l'interior dels Països Catalans, sinó a tot el món, gràcies a les intenses relacions que tenia amb els casals catalans de l'exterior. Entre les principals activitats impulsades des de l'IPECC, destaquen la creació i l'impuls dels premis Josep Maria Batista i Roca atorgats pel treball per la llengua i la cultura catalanes a l'exterior, la construcció de monuments a personalitats catalanes a l'Argentina, Alemanya o Bèlgica, la promoció de viatges per conèixer l'expansió catalana a la Mediterrània i les petjades catalanes, a Centreeuropa i a Amèrica o la promoció de la descoberta de les gestes històriques catalanes.

Víctor Castells

XXXI Premis J.M. Batista i Roca-
memorial Enric Garriga Trullols

2019

Amb la col·laboració de: